

Sygn. akt III AUa 794/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSO del. Lucyna Ramlo
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 r. w Gdańsku

sprawy M. D. (1)

z udziałem zainteresowanego P. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt IV U 134/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 794/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 listopada 2012 r. ZUS Oddział w T. - powołując się na przepisy art. 83 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 38 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 11, art. 13 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585, ze zm.) oraz art. 58 §2 k.c. - stwierdził, że M. D. (1) jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność u płatnika składek (...) P. D. (2) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 01 lipca 2012 r. oraz nie podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 01 lipca 2012 r.

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że P. D. (2) nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność współpracy z M. D. (1). Przedłożono jedynie trzy zaświadczenia z odbytych przez M. D. (1) w dniach: 07 i 08 sierpnia 2012 r. szkoleń dotyczących ubezpieczeń. Organ ten stwierdził, że o statusie osoby współpracującej decyduje

współpraca przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, a nie okazjonalna pomoc, jaką świadczy małżonek przy tej działalności. Uwzględniając powyższe ZUS Oddział w T. uznał, że zgłoszenie M. D. (1) do ubezpieczeń społecznych od dnia 01 lipca 2012 r. jako osoby współpracującej nie wynikało z potrzeby współpracy przy prowadzeniu działalności, lecz uzyskania przez wnioskodawczynię tytułu do ubezpieczeń, a co za tym idzie - prawa do świadczeń.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła M. D. (1) domagając się zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że od dnia 01 lipca 2012 r. podlega ubezpieczeniom obowiązkowym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej przez P. D. (2) - Biuro (...).

W uzasadnieniu odwołania M. D. (1) wskazała, że od dnia 01 lipca 2012 r. współpracuje przy prowadzeniu działalności gospodarczej wykonywanej przez jej męża, P. D. (2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w sprawie IV U 134/13 w dniu 14 marca 2013 r. zainteresowany P. D. (2) oświadczył, że popiera odwołanie wniesione przez ubezpieczoną.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie IV U 134/13 Sąd Okręgowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 26 listopada 2012 r. i stwierdził, że M. D. (1) jako osoba współpracująca z P. D. (2) prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą jako płatnik składek (...) P. D. (2) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalno-rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnie chorobowemu poczynając od dnia 01 lipca 2012 r.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

Płatnik składek P. D. (2) wykonuje od dnia 02 stycznia 2008 r. pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wyżej wymieniony występuje w obrocie gospodarczym jako (...) Biuro (...). Od jesieni 2009 r. płatnik składek wykonuje działalność gospodarczą w T. na ulicy (...). Biuro P. D. (2) otwarte jest w godzinach od 10.00 do 18.00 (od poniedziałku do piątku), zaś w soboty - od 10.00 do 14.00. P. D. (2) prowadzi działalność przede wszystkim jako agent turystyczny, a ponadto (od czerwca 2012 r.) - pośredniczy w zawieraniu umów ubezpieczenia mieszkań i samochodów. Jako agent turystyczny P. D. (2) sprzedaje usługi około 40 polskich oraz około 200 niemieckich biur podróży.

P. D. (2) jest mężem M. D. (1). Wymienione wyżej osoby pozostają ze sobą we wspólnym gospodarstwie domowym. Do połowy 2012 r. M. D. (1) studiowała na uczelni wyższej na dwóch kierunkach: administracji (studia magisterskie) oraz filologia polska (studia licencjackie).

W dniach: od 16 kwietnia 2012 r. do 09 maja 2012 r. M. D. (1) uczestniczyła w szkoleniu dla osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencyjnych - zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 07 lipca 2005 r. w sprawie minimalnego zakresu szkolenia dla osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencyjnych oraz zakresu obowiązujących tematów egzaminu i trybu jego przeprowadzania. W dniu 09 maja 2012 r. ubezpieczona zdała egzamin dla osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencyjnych, przeprowadzony zgodnie z przepisami wymienionego wyżej rozporządzenia Ministra Finansów. Zarówno samo szkolenie, jak i kończący je egzamin zostały przeprowadzone przez (...) S.A. w S.. M. D. (1) posiada uprawnienia agenta ubezpieczeniowego.

W dniu 07 sierpnia 2012 r. M. D. (1) uczestniczyła w kursie e-learningowym zatytułowanym: (...) podróże", przeprowadzonym przez Towarzystwo (...) Kas Oszczędnościowo-Kredytowych S. A. w S.. W tym samym dniu ubezpieczona uczestniczyła w kursie e-learningowym zatytułowanym: „Pakiet ubezpieczeń komunikacyjnych >Mój samochód< firmy (...) S.A.", zorganizowanym przez (...) sp. z o. o. w S.. W dniu 08 sierpnia 2012 r. M. D. (1)

uczestniczyła w kursie e-learningowym zatytułowanym: (...) mieszkań i domów jednorodzinnych”, przeprowadzonym przez wymienione wyżej Towarzystwo (...). Również P. D. (2) przeszedł podobne szkolenia i ukończył podobne kursy.

Od dnia 01 lipca 2012 r. M. D. (1) zaczęła współpracować ze swoim mężem P. D. (2) - przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej. Rozpoczęcie owej współpracy związane było z faktem ukończenia przez ubezpieczoną studiów wyższych oraz chęcią P. D. (2) rozszerzenia profilu działalności gospodarczej o pośrednictwo w sprzedaży usług ubezpieczeniowych, którym to sektorem miała zająć się - poza innymi obowiązkami - M. D. (1). W biurze P. D. (2) M. D. (1) miała swoje stanowisko pracy - biurko i komputer. M. D. (1) obsługiwała klientów biura turystycznego prowadzonego przez P. D. (2). Ponadto ubezpieczona zajmowała się pozycjonowaniem stron internetowych biura turystycznego jej męża. Pozycjonowanie polega na podejmowaniu działań, aby dana strona internetowa zajmowała jak najwyższą pozycję w wyszukiwarkach. Poza tym M. D. (1) zajmowała się obsługą biura pod względem administracyjnym, np. jeśli chodzi o zaopatrzenie biura. Od początku lipca 2012 r. ubezpieczona przebywała w biurze (...) codziennie. W niektóre dni (w soboty) M. D. (1) pracowała w tym biurze sama (bez męża). Ubezpieczona współpracowała z małżonkiem przy wykonywaniu działalności gospodarczej do dnia 13 sierpnia 2012 r. włącznie. Od dnia 14 sierpnia 2012 r. M. D. (1) zaczęła korzystać ze zwolnienia lekarskiego z uwagi na komplikacje w przebiegu ciąży, zaś kilka dni później do organu rentowego wpłynął wniosek o zasiłek chorobowy dla ubezpieczonej. Przed lipcem 2012 r. ubezpieczona nie miała problemów ze zdrowiem. Dziecko P. i M. małżonków D. urodziło się w dniu(...).

(...) jako przedsiębiorcy od początku prowadzenia przez niego działalności gospodarczej zajmuje się M. T., która prowadzi biuro (...) w T.. Od początku lipca 2012 r. do początku sierpnia 2012 r. dokumenty księgowe dotyczące działalności wykonywanej przez P. D. (2) porządkowała i dostarczała do biura (...).

Ubezpieczona dostarczyła M. T. dokumenty księgowe dwukrotnie: raz na początku lipca 2012 r. (były to dokumenty dotyczące czerwca 2012 r.) i raz na początku sierpnia tego samego roku (w przypadku dokumentów dotyczących lipca 2012 r.). W okresie poprzedzającym lipiec 2012 r. M. D. (1) nigdy nie dostarczała dokumentów P. D. (2) do biura (...).

Księgowa M. T. - działając na zlecenie P. D. (2) - zgłosiła M. D. (1) do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych i wypadkowego oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej. P. D. (2) opłacał za M. D. (1) składki na wymienione wyżej rodzaje ubezpieczeń. P. D. (2) opłacał za swoją żonę wyższe składki niż za siebie samego, ponieważ uznał, że ta część działalności, którą miała się zająć M. D. (1), tzn. sprzedaż usług ubezpieczeniowych, będzie przynosić większe zyski niż sprzedaż wycieczek.

W okresie około roku przed podjęciem współpracy przez M. D. (1) jak również na wiosnę 2012 r. P. D. (2) zatrudniał praktykantki (uczennice z techników hotelarskich w T. i w C.) na podstawie umów zlecenia.

P. D. (2) osiągał z tytułu wykonywanej działalności gospodarczej odpowiednio duże obroty, uzasadniające potrzebę gospodarczą zatrudnienia jego żony M. D. (1) jako osoby współpracującej przy prowadzeniu przedmiotowej działalności. Wzrost obrotów płatnik składek odnotowywał każdorazowo w sezonie letnim, co związane było ze zwiększonym ruchem turystycznym w tym okresie. Wartość towarów i usług sprzedanych przez P. D. (2) w poszczególnych miesiącach sezonu wiosenno-letniego 2012 r. wyniosła:

w kwietniu - 3.982,14 złotych;

w maju - 4.608,56 złotych;

w czerwcu - 8.564,87 złotych;

w lipcu - 12.761,83 złotych;

w sierpniu - 12.671,18 złotych.

Ogółem w roku obrachunkowym 2012 r. (do sierpnia 2012 r. włącznie) P. D. (2) dokonał sprzedaży towarów i usług za łączną kwotę 49.890,33 zł. Wydatki P. D. (2) wyniosły w tym samym czasie 47.486,57 zł.

Zainteresowany nie ma zobowiązań finansowych wobec osób trzecich - zarówno publicznoprawnych, jak i cywilnoprawnych. Biuro (...) stanowi jedyne źródło dochodów małżonków D..

Ubezpieczona i zainteresowany planują, że M. D. (1) ponownie zacznie współpracować z mężem w prowadzeniu działalności gospodarczej pod koniec kwietnia 2013 roku, tj. po zakończeniu okresu korzystania z zasiłku macierzyńskiego. Dzieckiem małżonków D. będzie się wówczas zajmować teściowa P. D. (2), która nie pracuje.

W dniach: 23 i 30 października 2012 r. ZUS Oddział w T. przeprowadził kontrolę w przedsiębiorstwie prowadzonym przez P. D. (2). Zakresem kontroli objęto prawidłowość i rzetelność obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest ZUS oraz zgłaszanie do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego M. D. (1). W następstwie powyższej kontroli organ rentowy wydał decyzję z dnia 26 listopada 2012 r. (o numerze: (...)), na mocy której stwierdził, że M. D. (1) jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, tzn. z P. D. (2), nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 01 lipca 2012 r. oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od tej samej daty.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zeznań świadków: M. T., M. A., M. S. i D. M., przesłuchania stron: ubezpieczonej M. D. (1) i zainteresowanego P. D. (2), jak również w oparciu o wymienione wyżej dokumenty, zarówno znajdujące się w aktach postępowania kontrolnego prowadzonych przez ZUS Oddział w T., jak i te złożone bezpośrednio do akt sądowych niniejszej sprawy. Sąd ten uznał wszystkie powołane wyżej dowody za wiarygodne, jako że były one jasne, logiczne i zrozumiałe oraz wzajemnie się uzupełniały, tworząc łącznie spójną całość. Nie znalazł podstaw do podważenia miarodajności któregokolwiek z powołanych wyżej dowodów. Wskazał, że wiarygodności zeznaniom świadków dodawał fakt, że świadkami były osoby niezależne od stron, które nie miały w związku z tym jakiegokolwiek powodu, aby zeznawać na korzyść np. ubezpieczonej, czy też zainteresowanego.

Na marginesie Sąd I instancji wyjaśnił, że oddalił wniosek pełnomocnika ZUS Oddziału w T. o zobowiązanie zainteresowanego do przedłożenia PIT za rok 2011 na okoliczność wykazania przychodów osiągniętych przy prowadzeniu działalności gospodarczej - uznając, że okoliczności sporne sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.). Ponadto dowód, o przeprowadzenie którego wnioskował pełnomocnik organu rentowego był bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem dotyczył okresu dużo wcześniejszego niż ten, który objęty jest zaskarżoną decyzją ZUS Oddziału w T..

Ubezpieczona podjęła współpracę z mężem przy prowadzeniu działalności gospodarczej od dnia 01 lipca 2012 r. począwszy, wobec czego wysokość przychodów osiągniętych przez P. D. (2) w 2011 r. była w ocenie tego Sądu nieistotna dla sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołanie wniesione przez ubezpieczoną zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ten zważył, że kwestią sporną w niniejszej sprawie było to, czy podjęcie przez M. D. (1) współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej wykonywanej przez płatnika składek P. D. (2) było zgodne z zasadami współzycia społecznego. Wobec sposobu sformułowania przez organ rentowy zarzutów pod adresem współpracy ubezpieczonej i płatnika składek przy prowadzeniu działalności gospodarczej Sąd Okręgowy zobligowany był do rozważenia dwóch zagadnień: po pierwsze, czy podjęcie współpracy było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, po drugie zaś - czy współpraca była rzeczywista, czy też dotknięta była wadą oświadczeń woli w postaci pozorności.

W ocenie Sądu I instancji nie można się zgodzić ze stanowiskiem ZUS Oddziału w T., jakoby zatrudnienie ubezpieczonej było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Sprzeczność czynności prawnej ze wspomnianymi zasadami zachodzić będzie wówczas, gdy dana czynność prawna (np. umowa o pracę, podjęcie współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej itp.) będzie godzić w powszechnie przyjęte w społeczeństwie normy i wartości

moralne (obyczajowe itp.). Nieważne są więc czynności prawne sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, a zatem takie, w wyniku których powstaje obowiązek lub uprawnienie do postępowania zakazanego przez normę moralną, czy też takie, które służą osiągnięciu stanu rzeczy podlegającego negatywnej ocenie moralnej.

Mimo iż przepis art. 58 § 2 k.c. wprost o tym nie mówi, należy przyjąć, że ocenie co do sprzeczności z zasadami współzycia społecznego podlega nie tylko treść czynności prawnej (w znaczeniu całokształtu praw i obowiązków stron tej czynności), ale i jej cel rozumiany jako stan rzeczy, który nie jest objęty treścią oświadczenia woli, ale ma być zrealizowany w następstwie wykonania uprawnień i obowiązków wynikających z dokonanej czynności prawnej i jest znany stronom czynności prawnej.

Przenosząc powyższe poglądy na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że wbrew zarzutom organu rentowego wszechstronna i wnikliwa analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy prowadzi do dwojakiego rodzaju wniosków: po pierwsze, współpraca M. D. (1) przy prowadzeniu działalności gospodarczej wykonywanej przez P. D. (2) nie jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego; po drugie zaś - w spornym okresie M. D. (1) faktycznie współpracowała z płatnikiem składek przy prowadzeniu wykonywanej przez niego działalności gospodarczej.

Jeśli chodzi o pierwszą z podniesionych wyżej dwóch kwestii, to Sąd ten wskazał, że brak jest jakichkolwiek norm moralnych, powszechnie akceptowanych w społeczeństwie, które zabraniałyby kobietom w ciąży podejmowania współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej. W szczególności stwierdził, że zasady współzycia społecznego nie zakazują podejmowania działalności zarobkowej przez kobiety w ciąży. Podkreślił, że jakiegokolwiek ograniczenia w podejmowaniu przez kobiety w ciąży działalności zarobkowej (np. polegającej na współpracy przy wykonywaniu działalności gospodarczej) byłyby sprzeczne z prawem, albowiem naruszałyby konstytucyjną zasadę równości (por. art. 32 Konstytucji R.P.). Uniemożliwienie kobietom w ciąży podejmowania współpracy przy przyprowadzeniu działalności gospodarczej byłoby więc sprzeczne z prawem, albowiem oznaczałoby dyskryminowanie tej grupy społecznej ze względu na stan zdrowia oraz płeć i jako takie byłoby niedopuszczalne w świetle cytowanego wyżej przepisu ustawy zasadniczej (por. w szczególności art. 32 ust. 2 Konstytucji RP). Tego typu działania są zresztą sprzeczne również z zasadami współzycia społecznego, które wręcz sprzeciwiają się społecznemu odrzuceniu czy też wykluczeniu zawodowemu kobiet w ciąży.

Odnosząc się do drugiego z wymienionych wyżej zagadnień Sąd I instancji stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził, aby sporna współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej miała charakter pozorny. Dowody zebrane w aktach sprawy wskazują, że w okresie od dnia 01 lipca 2012 r. do dnia 13 sierpnia 2012 r. M. D. (1) współpracowała (w sposób faktyczny) przy prowadzeniu działalności gospodarczej wykonywanej przez jej męża, P. D. (2). Powyższy wniosek wypływa z analizy zeznań świadków: M. T., M. A., M. S. i D. M., jak również przesłuchania stron: M. D. (1) oraz P. D. (2). Wymienione wyżej dowody potwierdzają, że w okresie objętym sporem M. D. (1) była w praktyce osobą współpracującą z P. D. (2) - jako osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą (w rozumieniu przepisu art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), nazywanej w dalszej części niniejszego uzasadnienia „ustawą systemową”).

Współpraca M. D. (1) polegała w praktyce na obsłudze klientów biura turystycznego, zanoszeniu dokumentów księgowych dotyczących działalności gospodarczej P. D. (2) - do biura (...) prowadzonego przez M. T.. Współpraca M. D. (1) miała charakter systematyczny, zorganizowany i ciągły - ubezpieczona codziennie pomagała mężowi w prowadzeniu działalności gospodarczej, nie ograniczała się jedynie do udzielania okazjonalnej, zwyczajowej pomocy wymaganej od współmałżonka. Sąd Okręgowy dodał, że już we wcześniejszym okresie P. D. (2) korzystał z pomocy innych osób przy prowadzeniu działalności gospodarczej, albowiem zatrudniał (w 2011 i w 2012 r.) praktykantki. Podjęcie przez M. D. (1) współpracy w prowadzeniu działalności gospodarczej wykonywanej przez jej męża podyktowane było chęcią rozszerzenia przez P. D. (2) działalności o sprzedaż ubezpieczeń - głównie majątkowych (dotyczących ochrony mieszkań i samochodów).

Sąd ten zauważył, że M. D. (1) była przygotowana do sprzedaży usług ubezpieczeniowych, gdyż ukończyła odpowiednie kursy w tym zakresie, przygotowujące do wykonywania działalności polegającej na pośrednictwie w zawieraniu umów ubezpieczenia. Część wspomnianych wyżej kursów ubezpieczona ukończyła jeszcze w maju 2012 r. - czyli przed podjęciem współpracy z mężem w prowadzeniu działalności gospodarczej. Tak więc rozpoczynając współpracę z P. D. (2) ubezpieczona była już przynajmniej do pewnego stopnia przygotowana do działalności w zakresie sprzedaży usług ubezpieczeniowych.

We wcześniejszym okresie M. D. (1) nie podjęła współpracy z mężem, ponieważ nie miała na to czasu z uwagi na studia wyższe (w tym jedno licencjackie) na dwóch kierunkach. Sąd I instancji przyznał, że prawdą jest podnoszona przez organ rentowy kwestia braku podpisów ubezpieczonych na jakichkolwiek dokumentach dotyczących działalności biura turystycznego należącego do jej męża, lecz równocześnie zauważył, iż przez większość czasu w biurze razem z ubezpieczoną był obecny jej mąż, P. D. (2), w związku z czym nie było potrzeby, aby M. D. (1) podpisywała dokumenty, skoro mógł to zrobić sam właściciel biura - zainteresowany. Ponadto Sąd ten podkreślił, że część dokumentów wystawianych przez ubezpieczoną w ogóle nie wymagała jakiegokolwiek podpisu (np. bilety autobusowe dla klientów biura).

Na marginesie powyższych rozważań Sąd Okręgowy dodał, że kwestia relatywnie wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zadeklarowanej przez P. D. (2) za M. D. (1), nie może skutkować oddaleniem odwołania, albowiem organ rentowy nie jest uprawniony do kwestionowania podstawy wymiaru składek zadeklarowanej przez przedsiębiorcę, jeżeli mieści się ona w granicach określonych przepisami ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, co zresztą miało miejsce w niniejszej sprawie (por. uchwała S.N. z dnia 21 kwietnia 2010 r. w sprawie II UZP 1/10, publik. OSNP z 2010 r., nr 21-22, poz. 267; LEX nr 575822).

Tak więc wysokość podstawy wymiaru składek zadeklarowana przez P. D. (2) nie mogła mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia, nawet jeśli pewne wątpliwości tego Sądu budziło zróżnicowanie wysokości tej podstawy - dużo wyższej w przypadku M. D. (1), niż w odniesieniu do P. D. (2). Powyższa okoliczność wynika z faktu, że już sama faktyczna współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej rodzi obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, wobec czego organ rentowy nie może „wylączyć” osoby współpracującej z ubezpieczeń tylko dlatego, że przedsiębiorca zadeklarował za tę osobę wysoką składkę (mieszczącą się jednak w granicach dozwolonych przez przepisy ustawy systemowej). Skoro zaś M. D. (1) rzeczywiście współpracowała z mężem w prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej (co zostało wykazane w toku postępowania dowodowego), to podlega z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym.

Udowodniwszy fakt swojej współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej wykonywanej przez płatnika składek ubezpieczona przerzuciła na ZUS Oddział w T. ciężar dowodu w zakresie wykazania odmiennych okoliczności faktycznych, tzn. udowodnienia, że w okresie objętym sporem M. D. (1) nie zajmowała się przedmiotową współpracą. Sąd I instancji przypomniał w tym miejscu, że do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych w zakresie postępowania dowodowego ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z przepisu art. 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontradiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę. Wydanie decyzji przez organ rentowy w postępowaniu administracyjnym nie zwalnia tego organu od udowodnienia przed sądem jej podstawy faktycznej, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z przepisu art. 6 k.c. (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, publik. LEX nr 577847).

Zdaniem tego Sądu organ rentowy nie wykazał niewiarygodności dowodów (nieprawdziwości zeznań świadków itp.) przeprowadzonych na okoliczność wykonywania przez ubezpieczoną współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej w okresie, którego dotyczy niniejszy spór, z których to dowodów wynika, iż w okresie tym (tj. od dnia 01 lipca 2012 r. do dnia 13 sierpnia 2012 r.) M. D. (1) współpracowała z P. D. (2) przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Konsekwencją powyższego ustalenia jest konieczność przyjęcia, że w okresie objętym sporem M. D. (1) podlega z tytułu współpracy przy wykonywaniu działalności gospodarczej obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz

dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej -obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Z kolei w myśl przepisu art. 12 ust. 1 ustawy systemowej - obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Natomiast zgodnie z przepisem art. 11 ust. 2 ustawy systemowej - dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione m. in. w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy. Z kolei w myśl przepisu art. 13 pkt 5 ustawy systemowej - obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: osoby współpracujące - od dnia rozpoczęcia współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej albo umowy zlecenia do dnia zakończenia tej współpracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie cytowanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz w oparciu o przepis art. 477 (14) § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) poprzez stwierdzenie, że M. D. (1) jako osoba współpracująca z P. D. (2) prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą jako płatnik składek (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalno-rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie chorobowemu poczynając od dnia 01 lipca 2012 r.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy dokonał streszczenia postępowań: administracyjnego i sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz wskazał, że zgłoszenie M. D. (1) do ubezpieczeń społecznych jako osoby współpracującej przy prowadzeniu działalności gospodarczej męża oraz podjęte przez odwołującą - w ramach współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej - czynności miały charakter pozorny, mający na celu korzystniejsze ukształtowanie jej pozycji na gruncie uprawnień płynących z podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Organ ten zwrócił uwagę, iż o upozorowaniu współpracy z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą można mówić nie tylko wówczas, gdy w ramach tej współpracy nie były wykonane żadne czynności, ale także i wtedy, gdy czynności te były podjęte w celu upozorowania istnienia takiej współpracy, co miało miejsce w niniejszej sprawie. O czynności pozornej, zgodnie z treścią art. 83 § 1 k.c., możemy mówić wówczas, gdy oświadczenie woli jest złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Należy zatem wskazać na trzy elementy czynności prawnej pozornej, które muszą wystąpić łącznie: oświadczenie woli musi zostać złożone dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie oraz adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej dla pozorów.

W ocenie apelującego zebrany w sprawie materiał dowodowy nakazywał przyjąć po pierwsze, iż w momencie podjęcia przez M. D. (1) współpracy przy prowadzeniu przez płatnika działalności gospodarczej P. D. (2) miał pełną świadomość, iż M. D. (1) była ówczesnie w piątym miesiącu ciąży (co zakłada pełna świadomość braku możliwości współpracy w najbliższym czasie i wystąpienie z tego tytułu o świadczenia z ubezpieczenia chorobowego) i nie posiada żadnego tytułu do ubezpieczeń. W postępowaniu dowodowym wykazano nadto, iż sytuacja finansowa płatnika nie pozwalała i nie uzasadniała ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne odwołującej się na poziomie 5.000,00 zł. Zgodnie z wydrukami księgowymi dołączonymi do akt sprawy P. D. (2) w ramach prowadzonej działalności, w okresie bezpośrednio poprzedzającym zgłoszenie wnioskodawczyni do ubezpieczeń społecznych, ponosił straty, tj.:

- kwiecień 2012 r. - strata narastająca - 12.015,84 zł,

- maj 2012 r. - strata narastająca - 12.119,38 zł,

- czerwiec 2012 r. - strata narastająca - 9.261,97 zł.

Skarżący podkreślił, iż na brak pozorności przy współpracy z osobą prowadzącą działalność gospodarczą wskazywałoby istnienie potrzeby gospodarczej po stronie osoby prowadzącej działalność gospodarczą, co w niniejszej sprawie nie zostało wykazane. P. D. (2), zarówno przed zgłoszeniem M. D. (1) do ubezpieczeń społecznych, jak i po przejściu wnioskodawczyni na zwolnienie lekarskie, samodzielnie wykonywał wszystkie czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, iż okoliczność, na którą powoływał się zainteresowany, tj. że przyczyną ustalenia podstawy wymiaru składek na poziomie 5.000,00 zł było założenie, że dochody z tytułu przyszłych umów ubezpieczeniowych będą większe niż z wycieczek, nie znalazła odzwierciedlenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Odwołująca nie przedłożyła żadnego dokumentu potwierdzającego zawarcie jakiegokolwiek umowy ubezpieczenia, w tym przez płatnika, który tak samo jak wnioskodawczyni posiadał stosowne uprawnienia do ich zawierania. Brak też innych dokumentów potwierdzających wykonywanie przez wnioskodawczynię czynności w ramach współpracy z zainteresowanym. Z kolei zeznania świadków są - w ocenie organu rentowego - jedynie dowodem na okoliczność okazjonalnej pomocy przy prowadzeniu działalności gospodarczej, co nie jest jeszcze równoznaczne ze stałą współpracą przy prowadzeniu tej działalności.

Apelujący wywodził dalej, że zestawienie tych wszystkich okoliczności przemawia za uznaniem, że w ogóle nie doszło do podjęcia przez odwołującą współpracy z zainteresowanym, a oświadczenie wnioskodawczyni zostało złożone dla pozorów (dla upozorowania faktu podjęcia współpracy w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego od stosunkowo wysokiej podstawy wymiaru składek) za zgodą płatnika P. D. (2). Taki też cel miały wizyty odwołującej się w biurze podróży i wykonywanie niektórych czynności w ramach tej działalności, a także przedstawienie wnioskodawczyni jako osoby współpracującej w biurze rachunkowym. Gdyby natomiast przyjąć, że współpraca faktycznie miała miejsce, to ustalenie tak wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni, niewątpliwie nie było korzystne finansowo dla firmy (generowało dodatkowe koszty). Jednak było niewątpliwie korzystne dla odwołującej i zainteresowanego w dalszej perspektywie (poprzez wypłatę świadczeń w wyższej wysokości).

Zdaniem skarżącego na zamiar uzyskania wyższych świadczeń wskazuje fakt deklarowania za zainteresowanego podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia w minimalnej wysokości, a za odwołującą - w wysokości 5.000,00 zł. Jedynym wyjaśnieniem takiej rozbieżności może być przewidywanie, że w najbliższym czasie jedno z małżonków stanie się niezdolnym do pracy i będzie występować o świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Zróżnicowanie to nie ma jednak żadnego uzasadnienia w sytuacji, gdy osoby współpracujące pozostają w związku małżeńskim, a z zakresu ich obowiązków w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie wynika przewaga osoby, za którą zadeklarowano wyższą podstawę wymiaru składek.

Dodatkowo organ rentowy podkreślił, iż w niniejszej sprawie wystąpiła rażąca różnica pomiędzy wysokością odprowadzonych składek na ubezpieczenia społeczne, a wysokością świadczeń wypłacanych przez ZUS, która była sprzeczna z zasadą równego traktowania ubezpieczonych, a ujawnione dysproporcje powstały przez świadome działanie odwołującej się i zainteresowanego zmierzające do uzyskania jak najwyższych świadczeń z ubezpieczenia chorobowego.

W konkluzji apelacji organ ten wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Pismem procesowym z dnia 28 kwietnia 2013 r., w odpowiedzi na apelację organu rentowego, M. D. (1) wniosła o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchynieniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Zaskarżony wyrok odpowiada prawu, chociaż nie wszystkie rozważania prawne tego Sądu są prawidłowe, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477 (9) i art. 477 (14) k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności (por. postanowienie S.N. z dnia 22 lutego 2012 r. w sprawie II UK 275/11, publik. LEX nr 1215286).

Zaskarżoną decyzją z dnia 26 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że M. D. (1) od dnia 01 lipca 2012 r. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu współpracy z P. D. (2) prowadzącym pozarolniczą działalność pod firmą (...) w T. (k. 1-2v. akt ZUS).

Tym samym przedmiotem zaskarżonej decyzji nie jest wysokość podstawy wymiaru składek zadeklarowana z tytułu współpracy wnioskodawczyni z zainteresowanym, lecz kwestia podlegania od dnia 01 lipca 2012 r.: obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

We wskazanym wyżej zakresie zaskarżona decyzja podlega kontroli sądu ubezpieczeń społecznych pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności.

W konsekwencji nie podlega w niniejszej sprawie merytorycznej ocenie kwestia wysokości zadeklarowanej z tytułu współpracy M. D. (1) z P. D. (2) podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się na kwestii, czy od dnia 01 lipca 2012 roku M. D. (1) ma status prawny osoby współpracującej w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., nazywanej dalej ustawą systemową), a w konsekwencji, czy zachodzą przesłanki z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 5 ustawy systemowej do objęcia jej obowiązkowo od tego dnia: obowiązkowo ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowymi i wypadkowym oraz dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym.

Organ rentowy zarzucał, że zgłoszenie wnioskodawczyni do ubezpieczeń społecznych jako osoby współpracującej przy prowadzeniu działalności gospodarczej męża oraz podjęte przez nią - w ramach tej współpracy - czynności miały charakter pozorny, służący jedynie sztuczному wykreowaniu tytułu prawnego do objęcia jej obowiązkowo ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowymi i wypadkowym oraz dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym.

Po pierwsze wskazać należy, że zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych nie jest jednostronną czynnością prawną, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego o wadach oświadczeń woli, w tym art. 83 § 1 k.c., ponieważ oświadczenie to nie stanowi zdarzenia prawnego zmierzającego do osiągnięcia skutków cywilnoprawnych. Stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest bowiem stosunkiem cywilnoprawnym, opartym na równorzędności jego podmiotów i wzajemności (ekwiwalentności) świadczeń, lecz uregulowanym ustawowo stosunkiem publicznoprawnym opartym na zasadzie solidaryzmu, a wynikające z niego świadczenia stron tego stosunku nie są świadczeniami cywilnoprawnymi. Błędnie zatem apelujący przyjmuje, że zgłoszenie M. D. (2) do ubezpieczeń społecznych z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej stanowi oświadczenie woli złożone w zamiarze osiągnięcia skutku cywilnoprawnego i poddaje je ocenie ważności z punktu widzenia prawa cywilnego (por. wyrok S.N. z dnia 05 grudnia 1997 r. w sprawie II UK 106/07, publik. LEX nr 346189).

Po drugie natomiast współpraca z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność nie wynika z czynności prawnej, lecz jest konsekwencją faktycznej współpracy podmiotów wymienionych w treści art. 8 ust. 11 ustawy

systemowej, pozostających z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność we wspólnym gospodarstwie domowym, przy wykonywaniu tej działalności.

W tym przypadku u podstaw tytułu prawnego do objęcia ubezpieczeniami społecznymi nie leży zatem czynność prawna, do której zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu cywilnego o wadach oświadczeń woli.

Ustawodawca zawarł w art. 8 ust. 11 ustawy systemowej definicję osób współpracujących z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy systemowej, wyłącznie w celu objęcia osób współpracujących publicznoprawnym stosunkiem ubezpieczenia społecznego.

Błędnie zatem Sąd Okręgowy analizował kwestię współpracy M. D. (1) z jej mężem P. D. (2), prowadzącym pozarolniczą działalność pod firmą (...) w T., przy prowadzeniu tej działalności, przez pryzmat wad oświadczeń woli, a w szczególności pozorności (art. 83 § 1 k.c.), ponieważ kwestia ta podlega ocenie wyłącznie w świetle ustawowych przesłanek z art. 8 ust. 11 ustawy systemowej.

Treść tego przepisu wskazuje, że do uznania za osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność konieczne jest aby osoba ta była jedną z osób w nim wymienionych, tj. małżonkiem, dzieckiem własnym, dzieckiem drugiego małżonka, dzieckiem przysposobionym, rodzicem, macochą, ojczymem, albo osobą przysposabiającą, pozostawała z nim we wspólnym gospodarstwie domowym oraz współpracowała przy prowadzeniu tej działalności.

W przedmiotowej sprawie nie jest przedmiotem sporu, ani nie budzi wątpliwości, że M. D. (1) jest żoną P. D. (2) oraz pozostaje z nim we wspólnym gospodarstwie domowym.

Spór natomiast dotyczy kwestii faktycznej współpracy wnioskodawczynie z zainteresowanym przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 01 lipca 2012 r.

Trafnie Sąd I instancji wskazał, że do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych w zakresie postępowania dowodowego ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z art. 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, publik. LEX nr 577847).

Zgodnie zatem z zasadą kontrydiktoryjności, znajdującą wyraz w treści art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., to na M. D. (1) spoczywa w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania faktu współpracy z P. D. (2) przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, ponieważ to wnioskodawczynie z powyższego faktu wywodzi skutek prawny w postaci spełniania wszystkich przesłanek uznania ją za osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy systemowej, a w konsekwencji istnienia tytułu prawnego z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej do objęcia jej ubezpieczeniami społecznymi.

W ocenie Sądu II instancji, w oparciu o przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody, prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że M. D. (1) zdołała wykazać, że od dnia 01 lipca 2012 r. faktycznie współpracowała z P. D. (2) przy prowadzeniu pozarolniczej działalności.

Zeznania świadków: M. T. (k. 52 akt sprawy 00:08:59), M. A. (k. 52 akt sprawy 00:23:29), M. S. (k. 52 akt sprawy 00:30:51) i D. M. (k. 53 akt sprawy 00:36:31), korespondują z treścią przesłuchania w charakterze stron: P. D. (2) (k. 53 akt sprawy 00:42:09) oraz M. D. (1) (01:07:24) wskazując, że w okresie od dnia 01 lipca 2012 r. do dnia 13 sierpnia 2012 r. wnioskodawczynie stale współpracowała z zainteresowanym prowadzącym pozarolniczą działalność – obsługiwała klientów biura turystycznego prowadzonego przez męża, zajmowała się zaopatrzeniem tego biura, porządkowała i dostarczała do biura rachunkowego dokumenty księgowe dotyczące tej działalności.

W pełni podzielić należy stanowisko, że podjęcie współpracy przez kobietę w ciąży przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie przez nią świadczeń z ubezpieczeń społecznych nie jest

naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem, jeżeli współpraca ta była faktycznie wykonywana (por. wyrok S.N. z dnia 06 lutego 2006 r. w sprawie III UK 156/05, publik. LEX nr 272549).

Odnosząc się natomiast do stanowiska apelującego, zgodnie z którym nie zachodziła uzasadniona gospodarczo potrzeba współpracy M. D. (1) z P. D. (2) przy prowadzeniu przez niego pozarolniczej działalności Sąd Apelacyjny zauważa, że przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody, a w szczególności: wypis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k. 13 akt sprawy), zaświadczenia z dnia 09 maja 2012 r. (k. 11-12 akt sprawy), zaświadczenia z dni: 07 i 08 sierpnia 2012 r. (k. 13-15 akt ZUS) oraz przesłuchania w charakterze stron: P. D. (2) (k. 53 akt sprawy 00:42:09) i M. D. (1) (01:07:24) uzasadniają przyjęcie, że podjęcie przez wnioskodawczynię tej współpracy podyktowane było zamiarem rozszerzenia zakresu prowadzonej przez zainteresowanego pozarolniczej działalności o pośrednictwo w sprzedaży usług ubezpieczeniowych (odwołująca posiada wymagane kwalifikacje). Nie bez znaczenia jest również fakt, że bezpośrednio przed podjęciem współpracy P. D. (2) zatrudnił praktykantki (uczennice techników hotelarskich) na podstawie umów zlecenia (zeznania świadków: M. T. k. 52 akt sprawy 00:08:59, M. A. k. 52 akt sprawy 00:23:29 oraz przesłuchanie w charakterze strony P. D. (2) k. 53 akt sprawy 00:42:09).

Podnoszona w treści apelacji sytuacja finansowa zainteresowanego w miesiącach: kwietniu, maju i czerwcu 2012 r. również nie jest przeszkodą do podjęcia przez M. D. (1) współpracy z P. D. (2) przy prowadzeniu pozarolniczej działalności.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że na osobie prowadzącej pozarolniczą działalność spoczywa obowiązek finansowania w całości z własnych środków składek na ubezpieczenia społeczne osoby współpracującej (art. 16 ust. 5 lit a ustawy systemowej), brak jest natomiast obowiązku zapłaty wynagrodzenia jak w przypadku stosunku pracy.

Organ rentowy pomija okoliczność, że prowadzona przez zainteresowanego pozarolnicza działalność cechuje się sezonowością - w świetle treści dokumentów w postaci wydruków księgowych za okres od kwietnia do sierpnia 2012 r. (k. 14-18 akt sprawy) w sezonie letnim (w którym wnioskodawczyni podjęła współpracę) następował nagły wzrost przychodów uzyskiwanych ze sprzedaży towarów usług oraz dochodów, związany ze zwiększonym ruchem turystycznym w tym okresie (co generowało również zwiększoną ilość pracy).

W świetle przedstawionych wyżej okoliczności uznać należało, że istniała gospodarczo uzasadniona potrzeba podjęcia przez M. D. (1) współpracy z P. D. (2) przy prowadzeniu pozarolniczej działalności.

Reasumując, przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że M. D. (1) spełnia od dnia 01 lipca 2012 r. łącznie wszystkie przesłanki z art. 8 ust. 11 ustawy systemowej do uznania ją za osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność.

Zasadnie Sąd Okręgowy uznał zatem, że zachodzą przesłanki z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 5 ustawy systemowej do objęcia jej obowiązkowo od tego dnia: obowiązkowo ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowymi i wypadkowym oraz dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.